Kirpinin Altın Ayakkabıları

Ebru Mina TOMURCUK

Kirpinin Altın Ayakkabıları

Ebru Mina TOMURCUK

Ormanın tam kalbinde, uzun ağaçların fısıldadığı ve eğrelti otlarının uykulu kediler gibi kıvrıldığı yerde küçük bir kirpi yaşardı. Yaklaşık büyük bir elma kadardı; yumuşak kahverengi tüyleri, krem rengi bir karnı ve pürüzsüz kahverengi dikenleri vardı. Koyu kahverengi gözleri pırıl pırıl parlıyor, minik siyah burnu her orman kokusunda seğiriyordu. Yaşlı meşe ağacının altındaki sıcacık yuvasını çok severdi.

Bir akşam, güneş tepelerin ardına inerken kirpi kapısının önünde parlak yapraklara sarılmış bir paket buldu. İçinde, minik dikiş detayları olan, küçük ve sağlam bir çift altın ayakkabı vardı. Onları giyince sıcak sarı bir ışıkla parladılar. "Amanın!" diye soludu. "Bunlar harika!" Ayak parmaklarına hafifçe vurdu ve parıltının dans edişini izledi.

Kirpi dışarı çıktı ve altın ayakkabılar önündeki patikayı aydınlattı. Yumuşak ışık her taşı ve kökü gösteriyor, karanlık ormanı dost canlısı ve aydınlık hissettiriyordu. "Her şeyi görebiliyorum!" diye sevindi. Eğrelti otlarının arasından ve alçak dalların altından yürüdü, arkasında hafif bir parıltı bıraktı. Orman canlıları merakla ve hayranlıkla dışarı baktılar.

Yüksek bir daldan bilge bir baykuş yuvarlak kehribar gözleriyle izliyordu. Küçük gözlükler takmış, haritalarla dolu bir çanta taşıyordu. "Kirpi," diye yumuşakça öttü, "parlayan ayakkabıların kaybolan yolculara yardım edebilir. Onları yukarıdan fark edip seni onlara yönlendirebilirim." Kirpi hevesle başını salladı. "Ne harika bir fikir! İhtiyacı olan herkese yardım edelim."

Tam o gece, mavi kapüşonlu ceketli ve kırmızı atkılı küçük bir çocuk, minik bir feneri sımsıkı tutarak ormanda dolaşıyordu. Çocuğun kıvırcık koyu saçları dağınık, pembe yanaklarında gözyaşı izleri vardı. "Kayboldum," diye fısıldadı çocuk. "Evimin yolunu bulamıyorum." Küçük fener titriyordu ama karanlık kocaman ve korkutucu geliyordu.

Baykuş süzülüp bir dala kondu. "Endişelenme," dedi yumuşakça. "Yardım edebilecek birini tanıyorum." Yüksek sesle öttü ve kısa süre sonra ağaçların arasında sıcak bir altın parıltı belirdi. Kirpi tıpış tıpış yanlarına geldi, altın ayakkabıları pırıl pırıl parlıyordu. "Beni takip et!" dedi neşeli bir gülümsemeyle. "Seni evine götüreceğim." Çocuğun gözleri umutla açıldı.

Kirpi önden yürüdü, altın ayakkabıları yolu aydınlattı. Çocuk minik feneri tutarak hemen arkasından geldi. "Işık çok sıcak," dedi çocuk. "Ormanı dost canlısı hissettiriyor." Kirpi gülümsedi. "Bu ayakkabılar bir hediyeydi," diye açıkladı. "Şimdi başkalarına yardım edebiliyorum." Köklerin üzerinden ve çalıların etrafından geçtiler, altın parıltı onlara yol gösterdi.

Baykuş ağaçtan ağaca uçarak gözcülük yaptı. "İleride devrilmiş bir dal var!" diye seslendi. Kirpi yavaşladı ve çocuğu güvenle etrafından dolaştırdı. "Teşekkürler, Baykuş," dedi. Çocuk her adımda daha cesur hissetti. Altın ayakkabılar istikrarlı bir şekilde parlıyordu ve orman onları kucaklıyor gibiydi. "Neredeyse geldik," diye söz verdi kirpi.

Kısa süre sonra sıcak pencereleri olan şirin bir kulübenin bulunduğu ormanın kenarına ulaştılar. Çocuğun annesi endişeli ama rahatlamış bir halde bekliyordu. "Güvendesin!" diye haykırdı, çocuğa sımsıkı sarılarak. Çocuk kirpiye döndü. "Beni evime götürdüğün için teşekkürler. Altın ayakkabıların büyülü!" Kirpi utangaççа kızardı. "Yardım edebildiğim için çok mutluyum."

Kirpi ve parlayan ayakkabılarının haberi ormanda yayıldı. Hayvanlar da yolcular da gece kaybolurlarsa sadece sıcak altın parıltıyı aramaları gerektiğini biliyorlardı. Kirpi, ormanın iyi kalpli rehberi olarak tanındı. Saat ne kadar geç olursa olsun, kimseyi geri çevirmedi.

Bir gece, bir tavşan ailesi yolunu kaybetti. Kirpi, altın ayakkabıları pırıl pırıl parlayarak onları kıvrımlı patikalardan geçirdi. "Çok korkmuştuk," dedi anne tavşan. "Ama sonra ışığını gördük ve güvende olacağımızı anladık." Kirpi gülümsedi. "Ne mutlu bana," dedi. "Bu ayakkabılar bir hediye ve ışıklarını paylaşmaktan mutluyum."

Baykuş sık sık yukarıda uçarak yardıma ihtiyacı olan birini gözetlerdi. Birlikte harika bir ekip olmuşlardı. Kirpinin altın ayakkabıları parlıyor, baykuşun keskin gözleri sorunu uzaktan fark ediyordu. "Sen harika bir rehbersin," dedi baykuş bir akşam. "Sen de harika bir yardımcısın," diye yanıtladı kirpi. İkisi de iyiliğin ormanı daha güzel bir yer yaptığını biliyordu.

Mevsimler değişirken kirpinin altın ayakkabıları parıltılarını hiç kaybetmedi. Her gece patikalarda yürüdü, ihtiyacı olan herkese yol gösterdi. Orman güvenli ve dost canlısı hissettiriyordu, hepsi yardımsever bir hediyesi olan küçük bir kirpi sayesinde. Yolcular sık sık küçük teşekkür notları bırakıyordu ve kirpi hepsini bir albümde saklıyordu.

Kirpi, hediyelerin işe yarar amaçlara hizmet edebileceğini öğrendi. Altın ayakkabıları sadece güzel değildi; başkalarının yolunu bulmasına yardım ediyorlardı. Gururlu ve mutlu hissetti. "Bir fark yaratabildiğim için mutluyum," dedi baykuşa. "Küçük bir ışık bile karanlığı kovabilir." Baykuş bilgece başını salladı. "Ve iyi bir kalp onu daha da parlak yapar."

Yani eğer bir gece ormanda dolaşır ve kaybolursanız, korkmayın. Sadece ağaçların arasındaki sıcak altın parıltıyı arayın. Kirpi orada olacak, altın ayakkabıları parlıyor, sizi güvenle evinize götürmeye hazır. Ve o yumuşak ışığı takip ederken, karanlık ormanların aslında dost canlısı olduğunu anlayacaksınız.

Kirpi hâlâ yaşlı meşe ağacının altında yaşıyor ve altın ayakkabıları her gece hâlâ parlıyor. Patikalarda yürürken gülümsüyor; parlayan hediyesinin başkalarına yardım etmesinden ve ormanı herkes için güvenli tutmasından mutlu. Ve dikkatle dinlerseniz, baykuşun yumuşakça öttüğünü ve kirpinin minik ayaklarının tıpış tıpış yolu sevgiyle aydınlatarak ilerlediğini duyabilirsiniz.